



У першій міріаді за літочисленням великого нашого Володаря — на десятитисячному році правління Короля Невмирущого, славетного Принца Смерті, — Гідеон Навспакувала свого меча, свої черевики, свої сороміцькі журнали й утекла з Дому Дев'ятих.

Тікаючи, вона не кинулася бігти. Бігала Гідеон хіба в крайньому разі. У непроглядній темряві перед світанком вона недбало почистила зуби й хлюпнула в обличчя водою, а тоді навіть позамітала в келії. Витрусила свою широку чорну рясу й почепила її на гачок. Пораючись отак щодня понад десятиліття, вона прекрасно вправлялася напотемки. Та й, зрештою, рівнодення давно минуло, і світло не пробивалося сюди місяцями поспіль; сезон угадувався з того, як гучно скрипіли ґратки нагрівних продуховин. Вона убралася з ніг до голови в синтетику. Зачесалася. Насвистуючи крізь зуби, Гідеон відімкнула колодку на нозі й разом зі вкраденим ключем дбайливо помістила її на подушці, мов коробку з шоколадом у розкішному готелі.

За порогом келії, з лантухами на плечі, вона не пошкодувала часу й спустилася на п'ять сходових маршів до безіменної катакомбної ніші своєї матері. Чиста сентиментальність — матері не було там ще з малих років Гідеон, і назад у нішу вона не повернеться. Далі на Гідеон чекала довга прогулянка вгору через двадцять два марші, проте ані промінчика не розбавило масну темряву дорогою до бічного штреку та провалля,

звідки мала опуститися її карета: до відльоту шатла лишалося дві години.

Тут, зовні, розгортався незахарашений краєвид на кишеньку неба Дев'ятого дому. Воно забілювалося до кольору вершкового супу в місцях, де атмосферу накачували густіше, і розріджено синіло деінде. Ясна намистина Домінікуса зичливо підморгувала з горловини височенного колодязя. У темряві Гідеон неквапом обійшла поле по периметру, раз у раз із силою притискаючи долоні до холодного оліїстого каменю печерних стін. Скінчивши обхід, вона довго й неспішно гилила безневинні з виду грудки камінців та бруду, що встилали поле ракетодому. Вгородила потріпаний сталевий носок черевика у втрамбований ґрунт — дзуськи будь-хто у світі прокопався б крізь нього, — і, задоволена, дала йому спокій. Сантиметр по сантиметру неохопний порожній простір пройшов перевірку, а тоді, коли загарчав генератор і мляво стріпонулися ліхтарі, вона просканувала все зором іще двічі.

Вилізла на обтягнуті сіткою рами прожекторів, оглянула їх також, засліплена сьйвом, навпомацки обшукала позаду металевих корпусів і похмуро вдовольнилася тим, чого не знайшла.

Вона всілась на горбі будівельного лому простісінько в центрі. Ліхтарне світло блимало знесилено, агонічно породжувало спотворені тіні. Тіні Дев'ятки були густими й багряно-темними, мов синець; вони колисалися й дихали холодом. Облаштована отак, Гідеон винагородила себе пакетиком каші, і її сірість смакувала безрадісно й жахливо.

Ранок у Дев'ятці почався, як починався всякий інший від часів заснування Дев'ятки. Знічев'я вона рушила навкруги величезного посадкового майданчика, дорогою бездумно копнула ногою купку ріні. На балконі вона позирнула вниз,

спробувала видивитися ознаки руху, кінчиком язика виколупуючи кашу з кутніх зубів. Невдовзі віддалік почулося горохтіння пустоголових скелетів, що, вишикувавшись, маршували нагору копати зимову цибулю-порей на грядках. Вони зринули в уяві Гідеон: замизкана слонова кістка в сірчистих сутінках, кайла тюкають землю, очі воруються розсипом червоних шпильок.

Перший дзвін бомкнув глухо й жалібливо, скликаючи на ранкову молитву, калатаючи звично, мовби хто пустив його покотом униз сходами: *БЛА-БЛАМ... БЛА-БЛАМ... БЛА-БЛАМ...* — і ось це будило її зі сну, відколи було її пам'яті. Внизу заворушилися. Гідеон вдивлялася углиб, до самісінького дна, де купчилися тіні на льодистих білих дверях замку Траурбург, поки той стримів статечно у грязюці, три тіла завширшки й шість заввишки. З боків двері обрамляли дві жаровні, що одвіку чадили жирно й гидко. Над дверима у розмаїтих позах завмерли сотні, якщо не тисячі, мармурових фігурок, вирізьблених у чудернацький спосіб так, аби невідступно впишати очі в спостерігача. Коли малою Гідеон заводили силоміць у ці двері, вона щораз верещала, мов недорізнана.

Ще більше ворущіння на нижньому ярусі. Засвітало, розвиднилося. По ранкових роздумах Дев'яті недовзі покидають свої клії, збираючись на утреню, а челядь Траурбурга готуватиметься до денних турбот. Вони рушать до глибших яскинь, де відправлять купу урочистих і беззмістовних обрядів. Гідеон кинула вниз порожній пакетик від каші й, сівши на землю, поклала на коліна меч, а потім узялася чистити його шматтям. Сорок хвилин до відльоту.

Несподівано ранкове занудство Дев'ятого змінилося. Перший дзвін закалатав *удруге: БЛАМ... БЛА-БЛАМ... БЛА-БЛАМ...* Гідеон нахилила голову, прислухаючись, а її пальці

на мечі завмерли. Дзвін відбив двадцять разів і замовкнув. Ага, сходини. Невдовзі знову заторохтіли скелети, що покiрливо пожбурили свої кайла з сапами й вирушили на збір. Вони спливали донизу ярусами ламаною лінією, з якої тут і там випиналися кульгаві постаті у вицвілих чорних рясках. Гідеон повернулася до меча і шмаття: мила спроба, але її таким не купиш.

Вона не підвела очей на важке тупання, від якого забринів її ярус, ані на бряжчання заіржавлених обладунків та іржаво-скрипучий видих.

— Цілих тридцять хвилин, відколи я зняла колодку, Криже, — сказала вона, шмаруючи меча далі. — Неначе хочеш, щоб я втекла й не вернулася. *Ой, трясця, ти ж і справді хочеш.*

— Ти замовила шатл обманом, — пробелькотів маршал Траурбурга, уславлений головним чином тим, що прижиттєвою своєю трухлявістю міг позмагатися з посмертною багатюх тутешніх. Він стояв перед нею на полі ракетодрому й шумно скипав обуренням. — Підробила документи. Вкрала ключа. Зняла колодку. Ганьбиш цей Дім, зловживаєш його майном, цупиш речі.

— Годі тобі, Криже, можна ж домовитися, — лагідно мовила Гідеон, крутячи меч у руці та пильно розглядаючи зазублини на лезі. — Ти ненавидиш мене, а я — тебе. Відпусти мене без бою та йди собі мирно на пенсію. Зроби щось на дозвіллі. Напиши мемуари.

— *Ганьбиш цей Дім. Зловживаєш його майном. Цупиш речі,* — Криж обожнював дієслова.

— Скажеш: її шатл вибухнув. Вона вмерла, отака жахлива прикрість. Дай мені спокій, Криже, їй-бо, благаю, а я тобі — журнальчик з блудивом. «Циці з передової П'ятого дому».

Маршал так сторопів, що йому на мить відняло мову.

— Гаразд, гаразд, я несерйозно. Нема ніяких «Циць з передової».

Криж наступав, мов льодовик на бойовому завданні. Гідеон відкотилася акурат з-під удару його древнього кулака, збивши куряву й приснувши гравієм. Свій меч вона спритно вклала до покрівця, а той стиснула по-дитячому обіруч. Вона відскочила ще далі, поза досяжність його чобота і загребистих сивих ручиськ. Хай Криж уже землю жував, та був збудований, мов дебелий хрящ, і мав ніби по тридцять сутлобів на кожному кулаці. Древній був дід, але збіса лячний.

— Легше, пане маршале, — сказала вона, хоча то не він щойно брьохався в пилюці. — Отак ще захопитеся, і вам сподобається.

— Ти надто гучно дзявкаєш зі свого нашійника, Нав, — grimнув маршал. — Забагато цвенькаєш, як на почеплений на шию борг. Я ненавиджу тебе, а все ж ти є моїм товаром та інвентарем. Твої легені я записав, як легені для Дев'ятого. Твій жовчний міхур я обміряв, як жовчний міхур для Дев'ятого. Мозок твій є розчавленою всохлою губкою — та однаково він належить Дев'ятому. Ходь сюди, і я виб'ю світло з твоїх очей і вкладу тебе трупом.

Гідеон задкувала далі, тримаючи безпечну відстань.

— Криже, — мовила вона, — правильно буде: «Ходь сюди, або...»

— Ходь сюди, і я виб'ю світло з твоїх очей і вкладу тебе трупом, — прохрипів дідуган наступаючи, — а тоді, Пані казали, ти потрапиш їй до рук.

Отоді долоні Гідеон залоскотали. Вона гляділа на кремезне опудало перед нею, а той зорив у відповідь — однооко, жаско, зловороже. Стародавня його броня ледве що не обгивала просто на очах. Туго напнута синюшна шкіра на

черепі, видавалося, ось-ось мала луснути й облізти, та йому було б на те геть байдуже. Гідеон серйозно підозрювала — хоча старий не носив у собі й мачини некромантії, — що по своїй смерті Криж продовжив би тривати зі щирої злоби.

— Вибий світло з моїх очей і вклади мене трупом, — проказала вона поволі, — але Пані твоя хай котиться напростець до пекла.

Криж плюнув на неї. Бридко, але начхати. Його рука сягнула по довгого ножа, що звисав у нього за плечем у поплямованих пліснявою піхвах, — саянула тонка смужка леза, і на це вже Гідеон виструнчилася, виставивши меч у покрівці перед собою, мов щит. Одна рука на руків'ї, друга — на шкіряній застібці піхов. Двоє противників стали в безвиході: одна — непорушно, другий — дихаючи хрипко й мокро.

— Не роби помилки й не наставляй на мене зброю, Криже.

— Ти й уполовину не така вправна з мечем, як собі наміряла, Гідеон Нав, — сказав маршал Траурбурга. — Одного дня я оббілюю тебе за зухвалість. Одного дня ми перепустимо шматки з тебе на пергамент. Одного дня сестри Запечатаної гробниці змітатимуть пил в осуарії твоїми жалюгідними патлами. Одного дня твій покірний скелет замітатиме й натиратиме твоїм же жиром усі зневажені тобою місця. Усі збираються на сходи, Нав, і я наказую тобі теж іти.

Гідеон розсердилася.

— Сам іди, здохла стара псино, і дорогою не забудь сказати їй, що я вже винесла ноги.

До незмірного її подиву, він крутонувся і пошкандибав назад до темного слизького ярусу. Дорогою маршал бурчав і сипав прокльонами, і Гідеон сказала собі, що виграла цей бій ще до того, як прокинулася вранці; що Криж був безсилим символом контролю, останньою перевіркою, чи стане

їй дурості або полохливості, щоб поплентатися назад за холодні ґрати в'язниці. У сіре зогниле серце Траурбурга. У ще сіріше й гниліше серце його Пані.

Вона виловила з кишені годинник: двадцять хвилин до відльоту — чверть години з копійками. Гідеон утекла з дому. Гідеон чкурнула геть. Ніщо й ніхто тепер не подумав би це змінити.

\* \* \*

— Криж лає тебе перед усіма вільними вухами, — мовив голос зі входу за п'ятнадцять хвилин до відльоту. — Каже, ти перед ним оголила зброю. Каже, пропонувала йому гидотну порнографію.

Долонями Гідеон знову пробіг лоскіт. Вона тулилася на своєму незграбному троні з каміння й тримала між колінами наручний годинник, не зводячи очей із механічної хвилинної стрілки.

— Я не настільки дурноголова, Айгламено, — відгукнулася вона. — Розкидатимусь погрозами перед посадовцем Дому, і в Когорту мене не візьмуть навіть туалети драїти.

— А з порнографією що?

— Я справді запропонувала йому шедевр цицькового мистецтва, а він образився, — відповіла Гідеон. — Незабутня сцена. Утім, Когорті на це буде геть байдуже. Я вже згадувала Когорту? Ти чула про Когорту, еге ж? Ту саму Когорту, до якої я пориваюся втекти ось уже... *тридцять три рази*?

— Годі сльозливої драми, біднятку, — мовила її вчителька фехтування. — Знаю я добре твої жадання.

Айгламена приволочила себе у блідаве світло посадкового майданчика. Капітан варти Дев'ятих мала повну голову шрамів, схожих на патьоки, і протез замість ноги, виконаний посередньо обдарованим адептом кості. Протез страхливо